

Atantay Akbarov

(1960)

Atantay Akbarov, 1960 yılı Çatkal ilçesinin Cangı-Bazar köyünde doğdu. Oş Pedagoji Enstitüsünün filoloji bölümünü bitirdi. Çalışma hayatı ilçenin "Çatkal Ottoru

(Çatkal Ateşleri)" gazetesinde bölüm başkanı olarak başladı. Sonra bir çok yayında çalıştı. İlk şiir kitabı 1990 yılı çıktı. İki şiir ve poemler kitabının yazarıdır.

Şiirler

UBAKITKA CUURULUU

Mıkaaçılık cerdi kuykalayt,
Adamdardın aşıp közünön.
Arbaktar da kaydan tınç alat,
Oktor tepçip tursa söögünön.

Uulanışkan çöptör endirep,
Uulup-uñşuyt aba calında.
Kıyamattan kaçıp bezildep,
Kıykırışat suular kanımda.

Atom zaman çiyip seni esten,
Atam zaman kelet casagım.
Atantaydan keede kelet men
Ot Anteyge ötüp çaşagım.

Karşıksañar tüşpöym ubayga,
Karegime arman tolturup.
Iyman molbu, cetem Kudayga
İrdan şatı casap olturup.

Taşboorduktu taktan kulatıp,
Tappasak deym cerden kara tak.
Başım menen oylop ubakit,
Butum menen basıp baratat.

ARILBAGAN UBAY-MUN

Baykalbagan kiyimdey kiygem ele,
Bilgen ele nerse eken, bilgen ele,
Oşentse da oozumdan Alam tüşüp,
Men tañgalıp turamın birdemege.

Toolor toogo camandık etpeyt eken,
Cemişter da bir-birin çeşpeyt eken.
Adam kolu tiybese, adam kolu,
Bıçaktar da bir-birin kespeyt eken.

Bir-birine cılan da or kazbayt eken,
A ak kuular süyüüsün satpayt eken.
Adamdardın niyeti kuurabasa,
Mıltıktar da bir-birin aytpayt eken.

Erinimdi tişteym da cara kesem,
Kara karlar kargıştan ayan beken.
Topuk kılbaş alparçu topon suuga
Cer üstündö bir gana adam eken.

ZAMANA KARIŞMAK

Vahşet yer yüzünü yakar,
İnsanların gözü önünde.
Ataların ruhları nasıl rahat eder,
Oklar deliyorsa kemiklerini.

Zehirlenir otlar bile mayışarak,
Uğuldayıp seslenir hava ateşte.
Cehennemden kaçarak,
Çığlık atar kanımdaki su.

Atom devri silerek seni hatıralardan,
Eski zamanlara geri dönmek isterim.
Atantay'dan gelir bazen bir istek
Ateş Antey'e geçip yaşamak.

Karşı çıkarsanız bile düşünmem,
Bakışlarıma kader doldurup.
İman çok mu, yetişirim Allah'a
Şiirden merdiven kurarak.

Acımasızlığı tahttan indirerek,
Bırakmasak derim dünyada tek kara leke.
Düşününce, bu zamanımız,
Ayaklarımla yürüyüp gidiyor.

BİTMEYEN DERTLER

Gözükmeyen giysi gibiydi,
Bilinen bir şeymiş, bilinen,
Öyle olsa da ağzımdan Alem düşüp,
Ben şaşırıyorum bir şeylere.

Dağlar dağa kötülük yapmaz imiş,
Meyveler de biri birini yemez imiş.
İnsan eli değmezse, insan eli,
Bıçaklar da biri birini kesmez imiş.

Yılanlar da birbirine mezar kazmaz imiş,
Kuğular ise aşklarını satmaz imiş.
İnsanların niyetleri bozulmaz ise,
Tüfekler de birbirini vurmaz imiş.

Dudaklarımı ısırarak yaralarım,
Siyah karlar kargıştan mı gelmiş.
Tövbe demeden su kaplayan devre götürecek
Yer yüzünde sadece insan imiş.

Cok! Barbaybiz kargıştuu bul col menen,
Küyöt cürök kızıl nur çaçıratıp,
Koyom cana kolumdun ciligindey
Cıyırmançı kılımdı kayçılattıp.

Oo adamzat! Arılbas ubay-muñum,
Cürök carıp vulkanday çıgaar bugum,
Kayrıy alsam men saga adamdıgıñ,
Kaytara alsam Kudayga Kudaylıgın!...

DARAKTIN IYI

Cuurulup cerge tamırıp,
Cuunup aydın nuruna,
Şañ berip keldim san kuşka,
Şaktarım bolup miñ uya.

Buyugup şamal cıgılsa:
"Buulukpa, dosum, tur!..." dedim.
San adam tügöl, itine,
Sayaban bolup bürdödüm.

Kütüüsüz cerden a birok,
Küygültük coruk başaldı.
Sayaban bolgon bir kişim
Sabagım kıyıp taştadı.

Şagımdan küügön barigim
Şamal go meyli cüzü cok,
Baltanın cıgaç sabının
Aramın körüp küydüm ov!...

Östürböy özdü uşintip,
Özögün culup-tolgoybuz,
Oo, bizde dayım uşunday.
Oşon üçün tokoy bolboybuz...

KEREMET CAN

Keremet can, keremet can, keremet!
Sendey mağa eç kim ilham bere elek.
Kleopatra, Akmöörölör ötsö da,
Sendey peri bul carıkka kele elek.

Bul düynöbü, al düynöbü baarı bir,
Süyöm seni, eç maanisiz kalganı.
Seni süygön cürögüm miñ baktıluu!
Seni körgön közümdün cok armanı!

Men koluma kalem algam a balkim,
Mañdayıña senin taalay cazişka.
Meyli, meyli ömür sen dep agılsa,
Meyli, meyli cürök sen dep carılsa.

Ay bolom da, terezeñdin түbünön
Tünü boyu ketpey koyom köşörüp.
Kayıp bolup ketkim kelet düynödön,
Calcal közüm calgız seni kötörüp...

Hayır! Gitmeyeceğiz bu kargaşalı yoldan,
Yanar yüreğim kırmızı ışıq saçarak,
Koyarım elimin parçası gibi
Yirminci asrı parçalayarak.

Ah insanlık! Bitmeyen dertlerim,
Kalbimi yararak çıkar volkan gibi dertlerim,
Tekrar kazandırabilirsem ben sana insanlığını,
Tekrar verebilirsem Allah'a yüceliğini!

AĞACIN AĞLAMASI

Karışıp toprağa köklerim,
Yıkanıp ayın ışıgıyla,
Neşe vererek geldim sayısız kuşa,
Dallarımnda kurulan binlerce yuva.

Rüzgârın karşısında yıkıldığında:
"Canını sıkma dostum, kalk!" dedim.
Sadece insanlara değil, köpeğine bile,
Gölge vermek için yeşerdim.

Yalnız beklenmedik bir anda,
Kötü işler meydana geldi.
Gölgede oturan bir adam
Dalımı kesip fırlattı.

Dalımdan düşeren yaprağım
Neyse o bir yüz­süz rüzgardır,
Baltanın ağaç sapının
İhanetini görerek ah yandım!...

Büyütmeden özü böylece,
Kökünü yolup koparız,
Ah, bizde hep böyle.
Bundan dolayı orman olamayız...

GİZEMLİ İNSAN

Gizemli insan, gizemli insan, gizemli!...
Bana senden başka hiç kimse ilham vermedi.
Kleopatra, Akmöör gibiler geçse de,
Senin gibi melek bu dünyaya daha gelmedi.

İster bu dünyada olsun, ister öbür dünyada,
Severim seni, hiçbir anlamı yok gerisinin.
Seni seven kalbim bin kere mutlu!
Seni gören gözlerimin yok pişmanlığı!

Ben elime kalem almışım belki de,
Senin alın yazına mutluluk yazmak için.
Razıyım, razıyım ömür sen diye akarsa,
Razıyım, razıyım yüreğim sen diye patlarsa.

Ay olurum ve pencerenin dibinden
Gece boyunca inatla ayrılmam.
Kaybolmak isterim bu dünyadan,
Güzel gözüm yalnız seni alarak...